

Arrest

nr. 180 373 van 6 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Dirk GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij besluit van 9 augustus 1996 wordt de verzoekende partij door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van het tijdsverloop in haar asielprocedure.

1.2. Op 14 juli 2000 wordt de verzoekende partij door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

1.3. Op 9 februari 2009 dient de verzoekende partij in België een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19).

1.4. Op 25 mei 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.5. Op 15 april 2011 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot afnemering van de verblijfsvergunning genomen wegens een manifeste administratieve vergissing.

1.6. Bij besluit van 22 december 2011 wordt de Nederlandse verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van de verzoekende partij ingetrokken met terugwerkende kracht tot 5 november 2008.

1.7. Op 30 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 16 januari 2013 wordt de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar voor diefstal met geweld of bedreiging en bendevoorming.

1.9. Op 12 mei 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.10. Op 14 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide voormelde beslissingen dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Bij arresten nrs. 141 143 en 141 144 verwerpt de Raad de beroepen vermeld in punt 1.10.

1.12. Op 12 december 2014 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.13. Op 19 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is gekend onder rolnummer 171 609. Op 2 januari 2017 dient de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij de voormelde vordering tot schorsing, gekend onder rolnummer 171 609, in.

1.14. Op 19 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 (nul) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2014, aan betrokkene betekend op 06.08.2014.”

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij op 7 mei 2015 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.15. Op 27 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 2 januari 2017 dient de verzoekende partij tegen voormelde beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

(...)

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)”

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Wanneer de vordering is ingesteld binnen de in voormelde termijn

van vijf of tien dagen na het imminent worden van de verwijdering, wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

In casu maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een beslissing van 27 december 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die aan de verzoekende partij werd betekend op 27 december 2016, maakt de verwijdering van de verzoekende partij imminent nu zij de vasthouding van de verzoekende partij beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft op 2 januari 2017, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 27 december 2016 ingediend. Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de termijn van *in casu* vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 171 608 en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Het blijkt dan ook en het staat buiten betwisting dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, ontvankelijk is.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernstige middelen

3.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.1.2. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven vermelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.1.3. De toepassing van deze voorwaarde

3.1.3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht het eerste middel toe als volgt:

“1. Verzoeker merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden opgelegd aan de vreemdeling indien hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Daarnaast is artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen

en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State (I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190), aangezien:

- De bevoegde overheid een aanzienlijke beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel dient te verkrijgen om het grondgebied te verlaten (gelet op het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker);
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn.

3. Er kan vooreerst weinig discussie over bestaan dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoeker merkt op dat uit de feiten en bijgebrachte stukken in zijn regularisatieaanvraag, het bestaan van een privé-, gezins- en familieleven ontegensprekelijk blijkt (supra: feitenrelaas).

Verzoeker is sinds zijn 13 jaar met zijn ouders gevlucht uit Macedonië en verblijft thans nog steeds bij zijn ouders in de woonst gelegen te xxx (...) (vader: de heer I.J. (...) geboren op 10 februari 1953 te Skopje; moeder: mevrouw I.D. (...), geboren te 24 november 1954 te Skopje). De ouders van verzoeker zijn erkend als vluchteling in België en genieten een verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Verzoeker is daarenboven al sinds 2008 in België, nadat hij sinds zijn 13 jaar naar Nederland is verhuisd. Sindsdien heeft hij zijn verblijf in België.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

4. De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds de inmenging in het privé-, gezins- en familieleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor verzoeker in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Bovendien geldt er in casu een uitgebreidere motiveringsplicht gezien de discretionaire bevoegdheid en de vaststelling dat de bevoegde overheid de meest ingrijpende maatregel neemt voor verzoeker (supra).

Door deze motiveringsverplichting kan verzoeker nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

Uit de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt echter geen enkele belangenafweging.

Geen enkel motief is hierover te vinden in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven van de belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen.

De afdoende formele motivering dient dan ook de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

3.1.3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet het tweede middel uiteen als volgt:

"1. Verzoeker brengt een tweede middel voor, zich baserende op bovenstaande bepalingen.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Deze bepalingen, zoals artikel 8 van het EVRM, zijn er namelijk op gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven.

In aanvulling hiervan dienen de beginselen van behoorlijk bestuur door de verwerende partij te worden gehonoreerd:

Zo legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid

werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel verplicht de verwerende partij een redelijke verhouding aan te houden tussen de motieven en het dispositief van de bestreden beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De verwerende partij dient uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct te beoordelen en op grond hiervan niet in onredelijkheid tot haar besluit komen.

2. Vooreerst moet worden nagegaan of er in casu sprake is van een privé- en gezinsleven in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Er kan echter weinig discussie over bestaan dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoeker merkt op dat uit de feiten en bijgebrachte stukken in zijn regularisatieaanvraag, het bestaan van een privé-, gezins- en familieleven ontegensprekelijk blijkt (supra: feitenrelaas).

Verzoeker is sinds zijn 13 jaar met zijn ouders gevlucht uit Macedonië en verblijft thans nog steeds bij zijn ouders in de woonst gelegen te xxx (...)(vader: de heer I.J. (...), geboren op 10 februari 1953 te Skopje; moeder: mevrouw I.D. (...), geboren te 24 november 1954 te Skopje). De ouders van verzoeker zijn erkend als vluchteling in België en genieten een verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Verzoeker is daarenboven al sinds 2008 in België, nadat hij sinds zijn 13 jaar naar Nederland is verhuisd. Sindsdien heeft hij zijn verblijf in België.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

3. Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging het privé-, gezins- en familieleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en zijn gezinsleden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een restrictief vreemdelingenbeleid anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (zie o.a. RvV 18 december 2014, nr. 135 326).

4. Verzoeker kan vaststellen dat bij de beslissing inzake het bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk geen afweging werd gemaakt door de verwerende partij (supra, eerste middel).

Ook indien eventueel zou worden geoordeeld dat wel een afweging op grond van artikel 8 EVRM zou zijn gebeurd in de beslissing van 19.03.2015 inzake de regularisatieaanvraag, blijkt dat deze afweging louter in abstracto is geformuleerd. Hierdoor werd geen concreet onderzoek verricht, zoals vereist.

Bovendien werd ten onrechte geen rekening gehouden met volgende vaststellingen:

- verzoeker sinds zijn 13 jaar naar Nederland is verhuisd en aldaar is opgegroeid;
- verzoeker is sinds 2008 gevestigd in België;
- verzoeker is sindsdien op permanente wijze gevestigd in België, gedurende ondertussen bijna 7 jaar;
- alle dichte familie van verzoeker (ouders, zus, broer) wonen in België en Nederland en hebben allen de Nederlandse nationaliteit;
- verzoeker perfect Nederlandstalig is (hierom werd hem zelfs een verblijf als EU-burger gegeven);
- verzoeker geen binding meer heeft met het land waar hij geboren is, gezien de aanwezigheid van zijn familie in België en Nederland en zijn zeer langdurig verblijf in België en Nederland;
- verzoeker zelfs niet de nationaliteit heeft van Macedonië (!), waardoor het onwaarschijnlijk is dat hij zelfs maar kan terugkeren naar zijn geboorteland.

Deze elementen waren en zijn de verwerende partij bekend of zouden de verwerende partij bekend moeten zijn.

Hieruit blijkt dat ten onrechte zeer belangrijke en relevante feiten en omstandigheden die in het voordeel spreken van de verzoekende partij niet werden betrokken in de belangenafweging. De verwerende partij faalt bovendien in de op haar berustende onderzoeksplicht, aangezien niet nauwgezet de individuele en

concrete omstandigheden van een bepaald geval werden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Op basis van deze concrete omstandigheden, dient een schending van artikel 8 EVRM te worden weerhouden.

Eenzelfde vaststelling geldt voor artikel 7 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Minstens blijkt dat de verwerende partij de feitelijke en juridische aspecten van huidig dossier niet deugdelijk heeft onderzocht. Verschillende belangrijke en relevante feiten en omstandigheden werden ten onrechte niet betrokken in de belangenafweging. Hierdoor schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd."

3.1.3.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het derde middel wordt door de verzoekende partij toegelicht als volgt:

"Door verzoeker wordt een derde middel voorgebracht, zich baserende op artikel 3 EVRM en de beginselen van behoorlijk bestuur (het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht).

Verzoeker loopt een ernstig en reëel risico om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Hierbij dient de individuele situatie van verzoeker te worden herhaald. Zoals bekend, verblijft verzoeker in Nederland sinds zijn 13 jaar, kwam hij naar België in 2008 en is hij hier sindsdien gevestigd, is al zijn naaste familie (ouders, broer en zus) in België en Nederland woonachtig en hebben zij de Nederlandse nationaliteit. Een binding met Macedonië heeft verzoeker niet meer, zelfs de nationaliteit heeft hij niet.

De bestreden beslissing betekent dat verzoeker wordt overgebracht naar een land waar hij zich onmogelijk staande kan houden. Hij heeft geen legaal verblijf in Macedonië, geen binding met het land, geen sociaal netwerk, geen huisvesting, geen inkomen of spaargeld.

Verzoeker heeft geen weet hoe hij in Macedonië moet overleven.

Dit wordt onderstreept doordat verzoeker woonachtig is bij zijn ouders te 2550 Kontich, Vredestraat 179A.

Deze feiten duiden een ernstig en reëel risico dat verzoeker moet vrezen dat door de uitvoering van de verwijderingsmaatregel hij in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen en moet vrezen voor zijn leven.

Ten onrechte wordt hiermee geen rekening gehouden door de verwerende partij. Nochtans dient zij hiervan op de hoogte te zijn en moet zij deze elementen betrekken in haar beoordeling op grond van artikel 3 EVRM en de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing schendt hierdoor deze bepalingen."

3.1.3.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij geeft volgende toelichting bij de door haar aangevoerde schendingen:

"1. Aan verzoeker werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

"REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN"

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten". De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

In casu wordt door de bevoegde overheid verwezen naar artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet

Als feitelijke motivering stelt de verwerende partij:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2014, aan betrokkene betekend op 06.08.2014”

2. Indien een vreemdeling zich derhalve zou bevinden in een situatie zoals voorzien in artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet, kan de Dienst Vreemdelingenzaken afwijken van de algemene regel dat een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Indien de bevoegde zou beslissen deze wetsbepaling toe te passen (hetgeen een discretionaire bevoegdheid is), staat zij voor een tweede keuze. De termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten dient, conform artikel 74/14, §3, 3° in fine Vreemdelingenwet, te worden vastgesteld op een termijn van minder dan zeven dagen, dan wel geen enkele termijn:

“In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De discretionaire bevoegdheid van de bevoegde overheid is bijgevolg tweeledig:

- Men kan toepassing maken van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet;

- En, zo ja, kan men een termijn van minder dan zeven dagen, dan wel geen enkele termijn bepalen.

De bevoegde overheid moet derhalve tweemaal een keuze maken.

3. Deze bepalingen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid beslist een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder enige termijnbepaling.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om zowel te bepalen of toepassing worden gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet en vervolgens de termijn hiertoe te bepalen;

- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

4. De bevoegde overheid heeft in casu geopteerd voor zowel de toepassing van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet als voor de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. Tweemaal neemt men de voor de verzoekende partij meest ingrijpende maatregel. De bevoegde overheid is hierom gehouden haar keuzes, op basis van haar discretionaire bevoegdheid, uitdrukkelijk en afdoende te motiveren.

Elke motivering ontbreekt echter.

Er blijkt niet waarom in casu werd geopteerd voor het opleggen van geen enkele termijn, terwijl de bevoegde overheid evenzeer kon opteren voor een termijn van minder dan zeven dagen op te leggen indien een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet werd uitgevoerd. De afwezigheid van een termijn is dan ook geenszins te beschouwen als evident, laat staan als een automatisme.

De verwerende partij maakt een overwogen keuze om geen termijn op te leggen.

Hierover ontbreekt echter elke motivering.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

3.1.3.5. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Een bepaling uit een richtlijn heeft immers slechts directe werking indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk van een discretionaire uitvoeringsmaatregel.

De bedoelde richtlijn werd in Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) die op 27 februari 2012 in werking is getreden. De verzoekende partij toont niet aan dat deze richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet.

3.1.3.6. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest correspondeert met het voormelde artikel 8 van het EVRM en luidt als volgt:

“Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om na te gaan of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden nagezien of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu verwijst de verzoekende partij naar een privé- en gezinsleven in België, in de zin dat zij aangeeft dat het gezins- en privéleven ontegensprekelijk blijkt uit het feit dat zij sinds haar 13 jaar met haar ouders gevlucht is uit Macedonië en thans bij haar ouders verblijft, dat haar ouders erkend vluchteling zijn en alhier genieten van een verblijfsrecht onbepaalde duur, dat zij sinds 2008 in België is en sinds haar 13 jaar in Nederland, dat alle dichte familie in België en Nederland wonen en de Nederlandse nationaliteit hebben, dat zij perfect Nederlandstalig is, dat zij geen bindingen heeft met het land van herkomst gezien de aanwezigheid van familie in België en Nederland en dat zij de Macedonische nationaliteit niet heeft.

3.1.3.6.1. Betreffende het aangevoerde gezinsleven

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij samen met haar ouders en andere gezinsleden naar Nederland kwam in 1993 en dat zij aldaar langdurig legaal verbleven totdat de verzoekende partij in 2008 naar België kwam. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet of het ganse gezin van de verzoekende partij haar op dat ogenblik vergezelde en ook door de verzoekende partij wordt dit niet verduidelijkt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In de uiteenzetting van haar middel blijft de verzoekende partij in gebreke te duiden dat haar banden met België van die aard zijn dat zij vallen onder de bescherming verleend via artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er verder eveneens op dat in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen pas sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wanneer er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden, waarbij het loutere feit dat men samenwoont niet volstaat (EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk). Deze

bijkomende elementen van afhankelijkheid worden door de verzoekende partij niet concreet aangetoond, waardoor niet blijkt dat zij zich dienstig op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan steunen.

De verzoekende partij toont op het eerste zicht dan ook geen beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Zelfs indien alsnog dient te worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM dat wordt beïnvloed door de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing grondslag vindt in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en de overheid kan verder niet worden vastgesteld. De Raad benadrukt verder dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten, zonder dat deze een absoluut verbod inhoudt om het Rijk opnieuw binnen te komen en er te verblijven. Eenmaal terug in haar herkomstland, staat het de verzoekende partij vrij de door haar gewenste aanvraag om machtiging tot verblijf – die zij overeenkomstig de Belgische reglementering moet indienen vanuit het land van herkomst – opnieuw in te dienen in functie van haar privé- of gezinsleven in België. Het komt de verzoekende partij toe een beroep te doen op de door de wetgever voorziene verblijfsprocedures, overeenkomstig de wijze die de wetgever heeft voorzien. In zoverre de verzoekende partij met haar verwijzing naar het feit dat haar ouders erkend vluchteling zijn, zou willen aantonen dat een verderzetting van hun gezinsleven in het land van herkomst onmogelijk is, merkt de Raad evenwel op dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verzoekende partij blijft ook volledig in gebreke aannemelijk te maken dat een tijdelijke scheiding van haar familieleden om terug te keren naar het land van herkomst teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen, niet in redelijkheid van haar kan worden gevraagd. De verzoekende partij was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing zo ook reeds bijna 35 jaar, zodat kan worden aangenomen dat zij de nodige zelfstandigheid heeft. Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM ook niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Ten overvloede wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij niet andermaal opnieuw met haar ouders in Nederland of elders kan verblijven en zij in Nederland haar verblijfsrecht niet opnieuw kan verwerven. Onder meer haar moeder heeft zo de Nederlandse nationaliteit.

3.1.3.6.2. Betreffende het aangevoerde privéleven

Daargelaten de vraag of er sprake is van een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM dat wordt beïnvloed door de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing grondslag vindt in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en de overheid kan verder niet worden vastgesteld. De verzoekende partij wist zo – of diende te weten – dat zij in beginsel slechts drie maanden in het Rijk vermocht te verblijven en kon er verder ook niet van onwetend zijn dat zij geen burger van de Unie was, en aldus ook in geen geval gerechtigd was op de E-kaart die haar aanvankelijk verkeerdelijk werd afgegeven. Bovendien blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat haar E-kaart werd afgenomen bij beslissing van 15 april 2011 waardoor zij geen legaal verblijf meer had in België.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij tijdens haar illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM heeft.

In zoverre zou kunnen worden aangenomen dat de verzoekende partij een beschermingswaardig privéleven heeft opgebouwd in België in legaal verblijf, aldus gedurende drie maanden of, indien zou kunnen aanvaard worden dat de verzoekende partij er kon van uitgaan dat zij gerechtigd was op verblijf, tot 15 april 2011, toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat een tijdelijke scheiding van

haar familieleden en haar privéleven in België disproportioneel zou zijn. De Raad benadrukt verder dat de thans bestreden beslissing, enkel inhoudt dat de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten, zonder dat deze een absoluut verbod inhoudt om het Rijk opnieuw binnen te komen en er te verblijven. Eenmaal terug in haar herkomstland, staat het de verzoekende partij vrij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf – die zij overeenkomstig de Belgische reglementering moet indienen vanuit het land van herkomst – in te dienen in functie van haar privé- of gezinsleven in België. Het komt de verzoekende partij toe een beroep te doen op de door de wetgever voorziene verblijfsprocedures, overeenkomstig de wijze die de wetgever heeft voorzien.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij geen banden meer heeft met het land waar zij geboren is daar haar dichte familie in België en Nederland wonen en zij Macedonië verliet op de leeftijd van 13 jaar en dat zij perfect Nederlands spreekt, stelt de Raad vast dat uit het loutere feit dat haar dichte familieleden niet in Macedonië wonen en dat zij het land op 13-jarige leeftijd verliet en perfect Nederlands spreekt, niet kan afgeleid worden dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst. Daarnaast stelt de Raad ook vast dat de verzoekende partij verklaart perfect Nederlands te spreken doch geenszins aangeeft de taal van haar land van herkomst niet machtig te zijn.

3.1.3.6.3. Ten slotte, met betrekking tot de kritiek van de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de elementen van een privé- of gezinsleven en dat aldus niet blijkt dat zij naging of er een beschermingswaardig privé- of gezinsleven bestaat of dat zij enige afweging in dit verband doorvoerde, merkt de Raad nog het volgende op. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het door de verzoekende partij ingeroepen privé- en gezinsleven reeds beoordeeld werd in het kader van een afzonderlijke beslissing van dezelfde dag waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Hierbij werd vastgesteld dat de door de verzoekende partij ingeroepen elementen betreffende haar privé- of gezinsleven niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, in plaats van via de reguliere procedure vanuit het land van herkomst. De verwerende partij oordeelde aldus reeds dat deze elementen niet verhinderen dat de verzoekende partij terugkeert naar het herkomstland teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Hierbij werd aangegeven dat in de mate dat deze elementen een privé- of gezinsleven uitmaken beschermd door artikel 8 van het EVRM in geen geval kan worden vastgesteld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar via de geëigende procedure de verblijfsaanvraag in te dienen disproportioneel is ten opzichte van dit privé- of gezinsleven. De verwerende partij duidde zo ook dat aldus de familiale banden geenszins worden verbroken. Bijgevolg blijkt duidelijk dat de verwerende partij – die blijkens de stukken van het dossier pas overging tot het nemen van de thans bestreden beslissing nadat zij voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf had behandeld en reeds in een gemotiveerde beslissing duidde waarom de elementen betreffende het privé- en gezinsleven niet verhinderen dat de aanvraag vanuit het land van herkomst wordt ingediend, en een verwijdering van het grondgebied op zich dus niet verhinderen – wel degelijk voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de ingeroepen elementen die wijzen op een privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in ogenschouw heeft genomen, heeft onderzocht in welke mate deze zich verzetten tegen een verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij teneinde de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen en afwoog of dit proportioneel was. Er kan niet ontkend worden dat een onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM bij zowel de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf als bij de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in beide gevallen zeer gelijkaardig, zo niet identiek is. Er kan integendeel niet worden ingezien dat thans in beide gevallen een andere afweging zou kunnen worden gemaakt. Ook een bevel om het grondgebied te verlaten houdt immers slechts in dat de betrokken vreemdeling het grondgebied dient te verlaten, waarna hij – van zodra hij voldoet aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden – in beginsel onmiddellijk opnieuw naar België kan terugkeren. Waar de verzoekende partij de verwachting zou koesteren dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met alle elementen waarover de verwerende partij beschikt door het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien waarom in de bestreden beslissing nogmaals diende te worden gemotiveerd omtrent de elementen die reeds beantwoord werden in de beslissing inzake de aanvraag van om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Door er louter op te wijzen dat in de bestreden beslissing zelf geen motivering is opgenomen inzake artikel 8 van het EVRM of door voor te houden dat geen voldoende onderzoek in dit verband zou zijn gevoerd, toont zij een miskennis van deze verdragsbepaling ook nog niet aan. Artikel 8 van het EVRM houdt op zich ook geen bijzondere motiveringsplicht in zodat ook niet blijkt dat de verzoekende partij op deze grond een afweging kon verwachten in de bestreden beslissing (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). Voor het overige kan ook worden verwezen naar de overwegingen in het arrest

nr. 180 374 van 6 januari 2017 van de Raad betreffende de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard.

3.1.3.6.4. In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij zelfs niet de nationaliteit heeft van Macedonië waardoor het onwaarschijnlijk is dat zij zelfs maar kan terugkeren naar haar geboorteland, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij de nationaliteit van Macedonië niet heeft. De verzoekende partij maakt met de loutere bewering dat zij de nationaliteit van Macedonië niet heeft niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is om terug te gaan naar haar land van herkomst, Macedonië.

3.1.3.6.5. In de thans voorliggende omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet worden vastgesteld.

3.1.3.7. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met de loutere bewering dat zij zich onmogelijk staande kan houden in Macedonië, daar zij er geen legaal verblijf heeft, geen bindingen heeft met het land, er geen sociaal netwerk heeft, noch huisvesting en zij geen inkomen of spaargeld heeft, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staft met een begin van bewijs.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij beschikte over een reisdocument geldig van 20.01.2006 tot 20.01.2011 dat duidelijk in- en uitreisstempels naar Macedonië bevat. De verzoekende partij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij zich onmogelijk staande kan houden in Macedonië en dat zij niet weet hoe zij aldaar moet overleven.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.1.3.8. In zoverre de verzoekende partij zich wenst te beroepen op artikel 47 van het Handvest, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden volledig ontbreekt. Een schending van voornoemde bepaling wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.1.3.9. Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door de verzoekende partij in haar middelen geschonden geachte bepalingen of beginselen te bespreken.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.2.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift zet de verzoekende partij het volgende uiteen inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.

Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn privé, gezins- en familielevens, zoals uiteengezet in het feitenrelaas (punt 7). Verzoeker is op 13-jarige leeftijd naar Nederland vertrokken en in 2008 België gereisd. Hij is hier sindsdien permanent gevestigd.

De verzoekende partij brengt daarom middels huidig verzoekschrift een ernstig middel voor, gebaseerd op artikel 3 en 8 EVRM, artikel 7 en 47 Handvest, artikel 5 Terugkeerrichtlijn (infra, nr. 9: middelen). De verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting aldaar.

Gelet op artikel 39/82, § 2 Vreemdelingenwet dient hierom een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te worden weerhouden.”

De verzoekende partij verwijst in wezen naar het door haar aangevoerde privé-, gezins- en familielevens en naar de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 47 van het Handvest en van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit de bespreking van de middelen is gebleken dat de verzoekende partij voormelde schendingen *prima facie* niet aannemelijk heeft gemaakt.

Gelet op het feit dat de cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelet op wat voorafgaat niet aangetoond.

3.3. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen omdat niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizendzeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.DE BONDT

N. VERMANDER